

דף נו.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן ריו פעיף כח

כח. כ. הנודר מהבית אסור בעליה, אבל הנודר מהעליה מותר בבית.

עין משפט ג.

חז"מ סימן ריד פעיף יב

יב טז. האומר לחבירו בית אחד מהבתים שלי אני נותן לך אינו נותן לו אלא הקטן שבהם **מ** הגם שהנותן בעין יפה הוא נותן, נפל אחד מהם מראה לו זה שנפל שיד בעל השטר על התחתונה. וה"ה באמר לו שור משוורי אני מוכר לך.

הגה: אבל אינו נותן לו עליה **א** אלא אם אמר לו בית אני מוכר לך שעליה מקרי בית ג"כ.

עין משפט ו.

יו"ד סימן שפז פעיף א

א. א. האבל חייב בכפיית המטה, ובשעת שינה ואכילה יושב על מטה כפויה וכל היום יושב על גבי קרקע, וכן המנחמים אינם רשאים אלא ע"ג קרקע.

דף נו:

עין משפט ה.

יו"ד סימן ריו פעיף כט

כט. כא. הנודר מהעיר אסור ליכנס לעיבורה, דהיינו תוך שבועים אמה

מ. מימרא בסוף מנחות קי"ח ע"ב וכדמפרש שם בריש קי"ט. ועיין בפעמוני זהב מה שהביא ליישב על מה שהקשו ממה שפסק הרא"ש בגיטין בפ' המקבל דאם הקנה לחבירו עשר חביות מחביותיו דאם החמיצו יהיה לפי החשבון, ע"ש. **נ**. כיון שאמר לו בית מהבתים שלי ולא אמר לו בית סתם, משמע שבא לומר דמיוחד יותר בשם בית ולא עליה, ודלא כמ"ש הר"ן. סמ"ע ס"ק מ"ח.

ושירים ט.

יו"ד סימן ריו סעיף ל

עין משפט ו.

הנודר מהבית, אינו אסור אלא מהאגף ולפנים, דהיינו מסתימת הדלת ולפנים; אבל מסתימת הדלת ולחוצה, על עובי המפתח, מותר.

ט. ואף שלענין דברים תוך התחום של אלפיים אמה דינו כהעיר, כמו באו"ח סוף סי' תצ"ו, וריש סימן תקע"ד, וביו"ד סי' רכ"ח סוף סעיף ל"ג ברמ"א, שאני לענין נדרים שהולכים אחר לשון בני אדם ואינו אלא תוך שבעים אמה ושירים. ש"ך ס"ק ל"ה.